

Alena Marchovská, 16 let

Tauferova střední odborná škola veterinární Kroměříž

Koperníkova 1429, 767 01 Kroměříž 1

Pro tebe, příteli!

Ted' už to místo vidíme odjinud. Pozorujeme tu scénu a oba si klademe tu stejnou otázku. Co by se stalo, kdybych se nevrátil?

Není to tak dávno, co jsi mě učil, kdy mám jíst z misky a kdy si sednout. Vždy jsi mi dovolil zakusit jídlo, až když tvé rty vyřkly souhlas. Dřív jsi mi nedovolil ochutnat. Jestliže jsem si tě ale dovolil neuposlechnout, tak mi bylo jasně ukázáno mé místo. Dokázals mi, že pán je zde jeden-ty. Často mi tančila tvá tyč po hřbetě. Nejednou mě tak zmalovala, že jsem se tě začínal bát. Ale nebylo to všechno černé. Hladils mne. Škrábal za uchem a někdy, když jsem celý den plnil tvá přání, tak jsem se s tebou mohl dívat i na televizi. Oba jsme v ní pak pozorovali ty vtipné panáčky, kteří se ti podobali. Bydlel jsem u tebe už dlouho, můj pane, a ty jsi mě za ten čas stihl naučit mnoho věcí. Například, že mé místo je u tvé nohy. Tam patřím. Jakmile se má maličkost přesune k tvé noze, tak jsme partáci, kolegové.

Pamatuješ si příteli na to, jak mě tvé oči poprvé spatřily? Myslí sis tenkrát, že jsem sražená přerostlá liška. Zaskočením ztuhla tvá tvář, když jsi se tehdy ke mně přiblížil a viděls řetěz mířící k mému krku. Hlava ti náhle přestala myslet na trofej. Tehdy byla mysl upřená jenom na mě. Na to, jestli mě necháš zde pojit hlady, nebo mi dáš domov. Rozhodl ses. Vzal sis mě domů.

A ted' už jsme dvě potulné postarší osobnosti toulající se světem. Člověk a jeho nejbližší přítel. Já tě na rozdíl od lidí nezradím, pane. Ty jsi mě tenkrát osvobodil ze zajetí řetězu, ve chvíli, kdy mé síly na útěk z jeho spárů došly. V tu chvíli, tehdy mě přenesls k sobě domů, jsem ti mlčky slíbil, že za záchranu mého života ti budu do smrti sloužit.

Onehdy jsme stáli na tvém oblíbeném místě, můj pane. Zde, do hlubokého lesa, nedotknutého tvým druhem mě vodiš nejradši. Je zde klid a vysoká. Vysoká zvěř, která se tu pase, tě vždy fascinovala. Pozorovals je se zaujetím a něco si kul. Netrvalo dlouho a tvá ruka sáhla do brašny, celou cestu od domu se ti pohupovala na zádech. Vytáhlš z ní dlouhou trubku a do ní hodil hrstku kovových kuliček. Trochu se odhrnulo vzrostlé mlází, kde jsme se spolu krčili. Vystrčil jsi tu rouru ven. Chvíli jsem čekal, co budeš dělat. Je to snad nějaká nová hra, která je vymyšlená pro nás dva? Ozvala se ohlušující rána. Zkoprněl jsem. Ty můj příteli, jsi vypadal, jako by se nic nestalo. Jako kdyby ta rána, která se rozlehla celým údolím, tebe minula. Všechny laně, které jsme doteď sledovali, ale začaly utíkat. Ony to taky slyšely můj pane. Všechny utekly. Teda skoro všechny, jedna laň stála a koukala se na naše mlází. Její oči, do té rány klidné a přívětivé, tehdy zalila bolest a strach. A na její noze vykvetl červený shluk pupat. Dívala se na mě, můj pane, prosila mne o milost, ale ústa poručila.

„Dělej! Přines!“ zpečetily tvá slova osud té ušlechtilé bytosti. Mé tělo se dalo prudce do pohybu a vyvíjelo neskutečnou rychlost. To něžné stvoření se ještě pokoušelo odejít, ale já jsem k ní dorazil dřív. Její tělo se plně poddalo mé čelisti poté, co zaznělo hlasité křupnutí v jejím krku.

„Vidíš, že jsi k něčemu pse,“ pravíš mi s nadšením, „budeme mít dneska hostinu.“ Ruka mě pohladí po hřbetě, když jsem tu krásku přinesl k tvým nohám. Tehdy jsem cítil, že jsi na mě poprvé opravdu hrdý.

Od té doby jsme za nimi chodili častěji a já tě nikdy nezklamal, můj příteli. Ale mé svaly začínaly slábnout. Docházela mi síla. Ta síla, kterou jsem potřeboval k naší obživě. Mé nohy už neběhaly tak rychle a má hlava začala prokvétat stříbrnými pruhy. Zestárl jsem. Už jsem ti nedokázal ulovit vzrostlou, vznešenou laň. Trápil jsem se myšlenkou, mého odchodu. Můj pane, ty viděls mé strádání. Již jsme nechodili za laněmi. Dlouhé toulky přírodou se změnilly na krátké procházky. Můj krok každým dnem čím dál tím více těžkl. Tvé obavy o mě jsem už dlouho četl ve tvé tváři.

Jednou jsme si vyšli k jezeru. Byl to velký nádherný plac. Poplácal jsi mě po zádech a já jsem tě začal olizovat. Nechápal jsem, proč jsou tvé tváře najednou vlhčí než obvykle. Odtáhl jsem se od tebe, abych zjistil, co se děje. Z tvých očí se valily nekonečné potoky slaných slz. Olízl jsem ti je. Chtěl jsem, abys věděl, že jsme tu spolu a já tě nikdy nenechám samotného. Chabý úsměv poctil tvou tvář. Sáhls do brašny na tvém rameni. Byl jsem poslušný, sedl si k tvé noze a čekal. Vytáhl jsi láhev. Nebyla prázdná. Až po okraj byla naplněna černým prachem. Poznal jsem ho po čuchu, po něm vždy voníš, když ovládáš tu trubici, ze které pálíš drobné kovové kuličky, kterými mi vždycky značíš cíl. Z hrdla láhve se táhl tenký, dlouhý provázek. Naposledy mě pohladíš a přikážeš mi zvednout se. Jakmile jsem vstal, tak tvé prsty mi tu nádobu začaly upevňovat na záda. Slzy, které ti přitom kapaly přímo na mé staré tělo, by dokázaly osolit nespočet jídel. Nechápal jsem, proč mi zmáčíš kožich, nic mi nedávalo smysl, až do doby, co jsi vytáhl trubku. Jsme tu snad spolu na lovu?

„Mám tě rád kamaráde, ale už se nemůžu dívat na to, jak strádáš,“ při těch slovech mi můj kabát smáčela další z jeho slz. „Hodný pes,“ zašeptal mi do ucha. Při tom mi na zádech zapálil provázek. Postavil se na nohy a vystřelil.

„Běž! Dělej! Přines!“ Rozezněly se rozkazy z tvých úst. Vyrazil jsem tam, kam jsi vystřelil. Věřím ti pane, vím, že tam musí být laně, když tam střílíš, i když mé staré oči ty krásky nevidí. Mé tělo mi ale začalo vypovídat službu. Otočil jsem se a koukl se na tebe.

„Tak běž sakra!“ řveš po mě zoufale.

Ale mé staré nohy již nemohly. Příteli, já se vrátím. Vrátím se zpět k noze, u které jsi mě vychoval. Vrátím se a olíznu ti tvou tvář. Nevadí mi, že mě mé svaly bolí a mé kroky jsou už těžkopádné. Jsem téměř u tebe a tvé oči potemněly hrůzou. Udělal jsem snad něco špatně? Poběžím rychleji a doufám, že budeš rád. Už jsem téměř u tvé nohy můj pane, tak proč mě nechválíš? Proč, příteli?

Zdá se to jako nekonečná doba, co jsem se vrátil k tvé noze. Jen na mě upřeně zíráš zkamenělý hrůzou. Olíznu ti tvář a v tu chvíli už provázek dohořel až do láhve. Spolu v objetí slyšíme ohromnou ránu, kterou jsi tentokrát nevystřelil z trubky. Láhev explodovala.